

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Farvel. (Til min Ven F. C. Sibbern)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 463. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_164-txt-shoot-idm120.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1 Her sidder jeg i aabne lyse Skur,
Fra Jord og Træ mig Blomsterduft omringer,
Og nødig kun til Stadens Fangebur,
Til kvalme Dunkelhed sig Aanden svinger.
Dog hisset i den kvalme Axelstad
En Ven jeg har, som jeg Farvel maa sige,
Og tegne vil jeg paa det hvide Blad,
Hvad mig det grønne tykkes at tilsige.
464 Os Pindse sanked i den store Stad
Og Pindsedagen der os skilte ad:
Der Vaaren kom med sine lune Vinde,
Det for beklumret tykdes os derinde
Bag Valkendorfs de gamle, skumle Mure,
For Snævert blev det inden fire Vægge,
Og flagrende, som Fuglene i Bure
Ud i det brede Fri vi higed begge.
Dog til Farvel vi stirre venlig ind
I Kamrene foroven og forneden,
En Taare perler paa den varme Kind
Ved Mindet om hvad der er nu forleden.
Ei mindes jeg de svundne Samlivs-Dage
For daarlig nu at ønske dem tilbage
Nei kun for rørt dig Vennehaand at byde
Og mest for Ham mit Hjertes Tak at yde
Som hjem til sig mig lokkede og tvang:
Som stilled mig for Øie Luesværdet
Hvormed vort Fald har Paradis omgærdet
Og endte saa forvovne Styltegang
Paa Randen af de brede Fjeldekløfter;
Han splitted vældig med sit stærke Lyn
Det Mørke som formaaede at skiule
Saa tæt og trædsck Afgrundens dybe Hule
At over den hengøgled fagre Syn
Der skuffende i Drømme mig forlysted.
Han hjem til sig mig lokkede og tvang:
Han Aanden til sig vinkede i Sang,
465 Han kaldte mig igennem Vennemunde,
Han gav mig Kløgt og Lyst til saa at grunde,
Paa Sagas Runer, at af dem jeg saae
En Solekrands vidunderlig sig vinde
Om Jesu Kristi høie Guddomstinde
Og lærte mig af Tidens Tegn at spaa;
Ja da saa lidt jeg skønned paa hans Naade,
Han revsed mig, men revsede med Maade:
Han bøied vældigen det stolte Sind
Han smelted Isen i det kolde Hjerte
Og jeg fornam det i den dybe Smerte
At til sit Tempel Han det vied ind.
O, kære Ven, vel maa da Taaren dirre
I Øiet klar, naar did det mon henstirre
Hvor Gud mig lærte under Tvivl og Strid
At føle Sorrow og at føle Glæde
At føle sukkende i lange Tid
Hvor tungt det er at ikke kunne græde.
Jeg takker Gud og Ham i dig, min Ven,
Og i de andre kære Ungersvende,
I hvis Forsamling jeg blev Barn igen
Og lærte Hovmods Daarlighed at kiende;
Jeg takker dig for hvert et Øieblik,
Som under Skemt og Alvorstale gik,
Da Venskabs Engel snoed Vennebaand
Af Tvistens som af Enighedens Traade!
466 Vi grubled begge over Livets Gaade,
Men om dens Løsning vi forligtes ei,
Derfor og nu vi paa adskællig Vei
Udhigede fra Axelstadens Volde:

Du haged ud saa fiernt i Folkevrimmel,
Jeg haged hjem til Fødeegnens Himmel,
Til Faderhusets kære, stille Krog;
Thi jeg har fundet i den ene Bog,
Hvad i dig selv og i de mange Bøger,
Hos fjerne Folk og vise Mænd du søger.
Min Vei var kort, og din er saare lang,
Derfor og jeg har alt fuldendt min Gang
Mens du til din end monne dig omgjorde.
Ei mene du, jeg stolt min Nakke hæver!
Ei mene du, jeg *dømmer* dine Skridt!
Den samme Haand vor indre Klædning væver
Men konstig ændrer den sit Mønster til.
Ei daarlig Hovmod skal mit Øie blænde:
Hvad jeg erkender, vil jeg frit bekende:
At skarpere er vist det Siæleøie,
Som laantes dig i Naade fra det Høie;
Men derfor ei jeg dølger faste Tro,
At om du stirrer nok saa vist og længe,
Du Skyen ei formaaer at gennemtrænge,
Bag hvilken Gud i skjulte Lys mon bo.
Ja, end jeg vover det for vist at mene,
At om al Jordens Vise sig forene;
Opsvinge sig mod Himlens hvalvte Bue,
467Nedgrave sig i Jordens dunkle Stue,
De aldrig dog i Klippens Agerreen
Oppløie nogentid de Vises Steen,
De komme dog ei til Magnetens Leie,
Som styrer Jorden paa sin lange Færd,
Ei til den Sol, om hvilken sig mon dreie
De lyse og de mørke Kloders Hær.
Til sidst jeg tro'r, at om hver kløgtig Aand
Gik villig frem i Herrens Ledebaand,
Blev sikkerlig langt høiere hans *Gang*
End nu hans *Flugt*; thi Herrens Arm er lang
Og vandre kan man i den løse Lænke,
Saavidt som jordisk Aand formaar at tænke.
Ja naar vi staa ved Tankens Grændseskel,
Sig for os løfter Troens høje Fjeld,
Hvorfra vi *det* i klare Speil mon skue,
Som skimtes ei fra Kløgtens Myretue.